

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom: P.**, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom: G., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B. F., PhD., proti povinnému: **M. K., nar. X., bytom: H., o vymoženie 260,90 eur (pôvodne 7860,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 5Er/5/2009, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4CoE/38/2012-35 z 29. júna 2012, právoplatné 10. augusta 2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R. K., so sídlom Exekútorského úradu B., žiadosťou zo dňa 31. 12. 2008, Okresnému súdu Partizánske ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 09. 01. 2009 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (*d'alej len „EP“*). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S. a. s., so sídlom: K., IČO: X. (*d'alej len „rozhodcovský súd“*), sp. zn. SR 07856/08 zo dňa 27. 08. 2008, právoplatný dňa 22. 09. 2008 a vykonateľný dňa 25. 09. 2008 (*d'alej len „rozhodcovský rozsudok“*). Okresný súd dňa 12. 01. 2009 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5305 011686 * na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 8). Následne uznesením č. k. 5Er/5/2009-22 zo dňa 22. 09. 2011, exekúciu podľa § 57 ods. 2 EP v spojení s § 45 ods. 1,

ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (*d'alej len „ZoRK“*), zastavil.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že oprávnený sa návrhom zo dňa 20. 12. 2008 domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymożenie sumy 260,90 eur s príslušenstvom, a to na podklade vyššie označeného rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Exekučný súd využil oprávnenie, ktoré mu dáva § 58 ods. 1 EP a v posudzovanej exekučnej veci preskúmal, či nie je daný niektorý z dôvodov zastavenia exekúcie. Vychádzal pritom aj z právneho názoru obsiahnutého v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky (*d'alej len „Ústavný súd SR“*) sp. zn. II ÚS 545/2010-15 zo dňa 09. 12. 2010. Súd opätovne preskúmal exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie, predloženú zmluvu o úvere a vzal do úvahy rozhodovaciú činnosť nadriadených súdov v exekučných veciach, kde je povinným spotrebiteľ a dospel k záveru, že exekúciu je potrebné zastaviť v celom rozsahu. Z obchodného registra súd zistil, že oprávnený je podnikateľ, ktorého predmetom činnosti je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Oprávnený a povinný uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy spotrebiteľskej. Súčasťou zmluvy sú aj všeobecné podmienky, v ktorých sa nachádza rozhodcovská doložka, na podklade ktorej v spore medzi účastníkmi rozhodol rozhodcovský súd. Rozhodcovská doložka nebola osobitne dojednaná. Dlžník ju nemohol ovplyvniť, pretože je inkorporovaná do obchodných podmienok a v prípade, ak chcel zmluvu o úvere uzavrieť, musel ju akceptovať. Takýmto spôsobom sa pred vznikom akéhokoľvek sporu s oprávneným bez primeraného dôvodu vopred vzdal svojich práv uplatniť svoje nároky alebo brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Poukázal na ust. § 106 Občianskeho súdneho poriadku (*d'alej len „O. s. p.“*), ktoré pri platnej rozhodcovskej zmluve bráni konaniu pred štátnym súdom. Ak aj zmluva o úvere poskytuje spotrebiteľovi možnosť obrátiť sa na všeobecný súd, takáto možnosť je len iluzórna, pretože trvá len do podania návrhu na začatie arbitrážneho konania. Zo svojej rozhodovacej praxe mal súd za zrejmé, že v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, kto iniciuje rozhodcovské konanie proti dlžníkovi - spotrebiteľovi. V prípade, ak si veriteľ vynúti od spotrebiteľa prijatie rozhodcovskej doložky (jej včlenením do formulára zmluvy alebo do všeobecných obchodných podmienok), nadobudne tak voči spotrebiteľovi neprimeranú výhodu v tom, že sám môže určiť, kto s konečnou platnosťou ich spor rozhodne (rozhodcovský súd v sídle veriteľa, ktorý má navyše logický ekonomický záujem na tom, aby rozhodoval takým spôsobom, aby mu veriteľ predkladal na rozhodovanie

čo najviac sporov). Z predloženého rozhodcovského rozsudku súdu vyplynulo, že rozhodcovský súd neposkytol povinnému ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorá mu ex lege patrila. Rozhodcovskú doložku v zmluve uzavretej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na podklade ktorej veriteľ - dodávateľ iniciuje voči spotrebiteľovi rozhodcovské konanie a ktorá nebola dojednaná individuálne po vzniku sporu medzi účastníkmi zmluvy, súd považoval za neprijateľnú (nekalú) podmienku v spotrebiteľskej zmluve a z toho dôvodu za absolútne neplatnú. Z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky nemôže byť na podklade takejto doložky vydaný rozhodcovský rozsudok spôsobilým exekučným titulom. Z uvedených dôvodov, používajúc eurokonformný výklad ustanovení na ochranu spotrebiteľa, interpretačné pravidlo podľa ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka (*d'alej len „OZ“*) - v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa, rešpektujúc ustálenú judikatúru súdov vyššieho stupňa, súd exekúciu v súlade s § 57 ods. 2 EP, s poukazom na § 45 ods. 1, ods. 2 ZoR, ex offo v plnom rozsahu zastavil pre rozpor exekučného titulu so zákonom. Vo vzťahu k trovám zastavenej exekúcie uviedol, že o týchto rozhodne po ich vyčíslení súdnym exekútorom v samostatnom uznesení.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 32), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá O. s. p. predložené Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávajúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 4CoE/38/2012-35 zo dňa 29. 06. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, ako vecne správne potvrdil, stotožňujúc sa s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si odvolací súd dôvody napadnutého rozhodnutia osvojil a v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukázal.

Za správny vyhodnotil záver súdu prvého stupňa v tom smere, že v prejednávanej veci sa medzi účastníkmi konania jedná o spotrebiteľský vzťah v zmysle § 52 a nasl. OZ a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere. V danej veci mal za nepochybné, že povinný je a aj v čase uzavretia zmluvy bol spotrebiteľom, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by povinný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené, právny vzťah medzi účastníkmi konania podradil pod ust. § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., v dôsledku čoho daná zmluva vyžaduje

náležitosti stanovené v ust. § 4 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na to, že na spotrebiteľské právne vzťahy sa vždy aplikujú spotrebiteľské právne normy, a preto sa použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzavretá, ako aj bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod, teda hlavne § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1, ods. 2 OZ. Preto za bezvýznamnú mal súd aj skutočnosť, či zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod podľa Obchodného zákonníka, alebo či došlo k tzv. voľbe práva medzi účastníkmi.

K námietke oprávneného o aplikácii smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 v prejednávanej veci, keď smernice vydávané v rámci tzv. európskeho práva sú pre členské štáty záväzné, len pokiaľ ich členský štát neimplementuje do svojho právneho systému, odvolací súd uviedol, že podľa článku 288 Zmluvy o Európskej únii smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. Členské štáty majú širokú možnosť voľby, akú formu implementácie príslušnej smernice do svojho právneho poriadku zvolia. Smernica Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bola implementovaná do slovenského právneho poriadku dňom 01. 04. 2004 zákonom č. 150/2004 Z. z. z 02. 03. 2004, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (do ustanovenia § 52 až 54 OZ). Odvolací súd zdôraznil, že súd prvého stupňa okrem toho, že skúmal povahu plnenia priznaného v rozhodcovskom rozsudku i z pohľadu uvedenej smernice, toto plnenie posudzoval aj podľa § 52 a nasl. OZ, teda aplikoval aj správny právny predpis, do ktorého bola táto smernica implementovaná. V zmysle uvedeného preto za správny vyhodnotil postup súdu prvého stupňa, keď skúmal zmluvu o úvere, ktorá v čl. 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zakotvuje riešenie sporov - rozhodcovskú doložku. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že rozhodcovská doložka tak, ako bola dojednaná medzi účastníkmi konania, znemožňuje spotrebiteľovi (povinnému) vyriešiť prípadný spor medzi účastníkmi inak, ako v rozhodcovskom konaní. Túto doložku si spotrebiteľ nedojednal individuálne a pri jej akceptácii nemal na výber, vzhľadom na jej spojenie s ďalšími podmienkami zmluvy. Celú zmluvu mohol ako celok len prijať a podrobiť sa týmto podmienkam, alebo celú zmluvu odmietnuť. Za týchto okolností preto aj odvolací súd zastal názor, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou

podmienkou, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného, preto je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná v celom rozsahu. Za nedôvodné odvolací súd vyhodnotil aj ostatné odvolacie námietky oprávneného, s ktorými sa vyporiadal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 08. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „dovolateľ“*) argumentujúc tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Skutočnosť, že dovolanie podal bez bližšej špecifikácie, oprávnený odôvodnil krátkosťou času a hrozbou uplynutia lehoty na podanie dovolania. Súčasne však uviedol, že jednotlivé dôvody podrobne rozvinul už v podanom odvolaní, a preto nepovažoval za účelné ani hospodárne ich duplikovať (*č. l. 39*).

Napriek uvedenému dovolateľ vo svojom písomnom podaní zo dňa 09. 10. 2012, prvostupňovému súdu doručenom dňa 16. 10. 2012, dôvody svojho dovolania doplnil o právnu argumentáciu spočívajúcu v tvrdení, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim

spotrebiteľských zmlúv. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ má za to, že tvrdenia odvolacieho súdu o tom, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, súčasne že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciu silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu, nie sú zdôvodnené a preukázané. Rovnako aj tvrdenie o tom, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd, predstavuje podľa dovolateľa ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych ani skutkových súvislostiach. Dovolateľ namietol tiež argument, že akákoľvek individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná. Tento považuje za absurdný, ktorý nemá oporu ani v § 53 OZ, ani v Smernici Rady 93/13/EHS. Má za to, že súd musí jednoznačne preukázať, čo konkrétne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa dovolateľa tvrdenie súdu, že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, vedie k záveru, že rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách sú vylúčené a akékoľvek spory vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv musia vždy rozhodovať len všeobecné súdy.

Dovolateľ poukázal na nesprávny slovenský preklad ust. písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS v porovnaní s inými jazykovými verziami (anglickou, českou, poľskou, nemeckou a francúzskou), ako aj výkladové pravidlá Súdneho dvora EÚ, podľa ktorých text únieového predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu s tým, že pokiaľ je výklad určitého ustanovenia v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zároveň aby mu v prípade úspechu

bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Navrhol tiež, aby dovolací súd podľa § 243c O. s. p. rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Súčasťou dovolania oprávneného je aj jeho návrh konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušiť a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Predmetný návrh odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru EÚ by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Dovolateľ má za to, že v prejednávanom prípade je nutné požiadať Súdny dvor EÚ najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Partizánske ako súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či sa v danom prípade nerozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v §§ 7 a 8 O. s. p.. Z ust. § 7 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné

orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral, len namietal, že súdy sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 44 ods. 2 EP a § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK postavili do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží, čím prekročili mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušili tak zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zo znenia tejto námietky sa dovolaciemu súdu javí, že dovolateľ ňou napáda vlastne vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci). Odhliadnuc od uvedeného však dovolací súd má za to, že v predmetnom prípade súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci, keďže napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (napr. z ust. § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1, § 57 EP a § 45 ods. 1 a 2 ZoRK).

S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p., nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namietol, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p. Prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia odôvodnil tvrdením, že vo veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci - rei iudicatae, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Prekážka rei iudicatae svojou povahou patrí k procesným podmienkam a jej zistenie v každom štádiu konania vedie k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok alebo stav, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých účastníkov konania (totožnosť vecí). Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t. j. keď je nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplýva z rovnakých skutkových okolností). Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak skutok (určitý skutkový dej) bol súdom po právnej stránke posúdený v pôvodnom konaní inak, nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom (novom) konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávneného – spoločnosti P., s. r. o., so sídlom: P., IČO: X., proti povinnému M. K., nar. X., bytom: H., o vymoženie 260,90 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR SR 07856/08 zo dňa 27. 08. 2008, právoplatného dňa 22. 09. 2008 vydaného Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom S. a. s., vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 5Er/5/2009, nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Za rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku veci rozsúdenej, nemožno považovať vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože toto nie je rozhodnutím, ktorým sa exekučné konanie končí. Súd je povinný skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky

materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že predmetné konanie nie je zaťažené ani vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p..

V ďalšej časti svojho dovolania oprávnený vyjadril názor, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., pretože sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a 2 O. s. p.. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a pokiaľ takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Oprávnený namietal, že súdy obidvoch stupňov interpretovali a následne aplikovali ust. § 45 ods. 2 ZoRK, akoby upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky, bližšie špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ ZoRK.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej aj rozhodol v zmysle § 44 EP, ktorá skutočnosť znamená, že v danej veci návrh na začatie exekučného konania podaný bol. Po vydaní poverenia súd pristúpil k preskúmaniu exekučného titulu, následne, zistiac, že tento je nespôsobilým exekučným titulom, exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 v spojení s § 45 ods. 1, ods. 2 ZoRK zastavil.

S poukazom na uvedené nie je odôvodnená ani námietka dovolateľa o existencii vady konania podľa § 237 písm. e/ O. s. p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní odvolaciemu súdu tiež vytkol, že mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

O odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle vyššie citovaného ustanovenia ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ konkrétne namietol porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Naplnenie tejto vady v konaní vyvodzoval z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Ďalej namietol, že bola porušená zásada „rovnosti zbraní“, zásada kontradiktórnosti súdneho konania a právo na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy. Súdu prvého stupňa vytkol, že ho nevypočul, súčasne že mu neumožnil reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení.

K odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo dôjsť tým, že súd prvého stupňa exekúciu zastavil, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. V dôsledku tejto skutočnosti mu nebolo umožnené uplatňovať jeho práva z rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu v exekučnom konaní.

V tejto súvislosti dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci odvolací i prvostupňový súd správne posúdili splnenie podmienok pre zastavenie exekučného konania. Okresný súd ako súd exekučný, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom, následne exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 EP v spojení s § 45 ods. 1, ods. 2 ZoRK zastavil.

Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej a platnej rozhodcovskej zmluvy

(rozhodcovskej doložky). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky dohodnutej v spotrebiteľskej veci (t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou), súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ust. § 44 ods. 2 EP, t. j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, ako aj z ust. § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, t. j. oprávnenie posúdiť, či plnenie, na ktoré rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka konania, nie je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom.

V preskúmvanej veci súdy správne konštatovali neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Listiny predložené oprávneným takýto záver umožňovali. Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže jej súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ako predtlačенý formulár), vrátane rozhodcovskej doložky upravenej v týchto podmienkach. Dovolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že k vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v prejednávanej veci nedošlo, a teda oprávnenému postupom súdu prvého stupňa a ani súdu odvolacieho, možnosť konať pred súdom odňatá nebola.

Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých

je toto založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu zakotvuje Občiansky súdny poriadok vo svojom ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2.

Ústavný súd SR sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Hiro Balani c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c/a Grécko z 29. 05. 1997, Higgs c/a Francúzsko z 19. 02. 1998).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa v rovnakej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.) s tým rozdielom, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa v odvolacom konaní preskúmava (sp. zn. II. ÚS 78/05).

Preskúmaním prvostupňového rozhodnutia dovolací súd zistil, že okresný súd ako súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré listiny predložené oprávnenou osobou preskúmal, s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, vydaný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, preto exekučné konanie ex offó v plnom rozsahu zastavil.

Rovnako krajský súd ako súd odvolací odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 219 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia odkázal, so zameraním sa na vyhodnotenie vzťahu medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľského, ako aj námietku oprávneného ohľadne aplikácie smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993. Jeho skutkové a právne závery nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a ani nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je nutné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Na základe vyššie uvedených zistení dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už dovolací súd skôr spomenul, dovolanie nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale iba proti takému, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Oprávnený v podanom dovolaní súčasne navrhol, aby dovolací súd konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ na základe článku 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil mu prejudiciálne otázky, ktorých znenie špecifikoval v podanom dovolaní.

Napriek zneniu ust. § 36 ods. 2 EP, podľa ktorého exekučné konanie nemožno prerušiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak, dovolací súd zastáva názor, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. je aplikovateľné aj v exekučnom konaní, pretože povinnosť vnútroštátneho súdu prerušiť konanie na účely iniciovania konania o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vyplýva z noriem primárneho únieového práva (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, po premenovaní čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), ktoré podľa čl. 7 Ústavy SR a aj v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ

(napr. rozsudok vo veci Simmenthal č. 106/77) majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi normami.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiadá Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd však nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p..

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietať, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky uzavretej medzi účastníkmi konania a či predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou. Posúdenie tejto námietky a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, a to vzhľadom na dostatočnú právnu úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., na základe čoho návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 31. októbra 2013

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová